

at det er en naturlig Løsning paa det Spørgsmaal, der er opstaaet efter Loven af 28. Marts 1923, at de Lønninger, der den Gang blev fastsat, nu ændres i Overensstemmelse med den Aftale, der er blevet truffet mellem Regeringen og Tjenestemændene. Jeg tror ikke, man skal slaa sig til Taals med den Betragtning, der blev fremsat af Venstres Ordfører, at Tjenestemændene er saa godt stillede, at de, selv om vi ikke vedtager denne Lov, ikke vil gaa deres Vej, idet der til Tjenestemandstillingen knytter sig adskillige Fordele, ogsaa den, at de er sikrede, naar de passer deres Stilling, mod at blive afskediget. Det er nu dog ikke saa vidtgaaende, som det ærede Medlem udtrykte sig, at de under alle Omstændigheder har deres Løn sikret under Sygdom, thi under langvarig Sygdom maa de give Afkald paa en Del af deres Løn. En vis Sikkerhed er der dog tilvejebragt for dem, men dette Moment er selvfølgelig taget i Betragtning, da Lønningerne fastsattes i September 1919, det er ikke noget nyt Moment, der kan drages ind i Betragtningerne, naar man nu skal afgøre, hvorvidt der skal foretages Ændringer.

Spørgsmaalet, om der i højere Grad end nu skal gøres Forskel paa Lønnen til gifte og ugifte, har ogsaa været inddraget under de tidligere Forhandlinger; den Afgørelse, man traf i 1919, blev selvfølgelig truffet ud fra de Forudsætninger, som man den Gang kunde regne med, og de er ikke forandret siden da.

Jeg ser derfor ikke, at der er noget, som i og for sig skulde forhindre, at man imødekommer det rimelige Krav, der er stillet fra Tjenestemændenes Side, og hvis man erkender det, kan jeg ikke se, at det kan ske paa anden Maade end foreslaaet i Lovforslaget efter Forhandlingerne mellem Regeringen og Tjenestemændene. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og hurtig Behandling her i Tinget.

Piper: Det Lovforslag, vi her beskæftiger os med, er jo en Følge af Lønningsloven af 1919, en af de uheldige Følger af den. Denne Lov var jo Frugten af et Kommissionsarbejde, og da der forelaa en Kommissionsindstilling, bidrog det vel til, at Loven fik en saa let, man kan vel sige alt for let Gang gennem Rigsdagen. Ser man nu bagefter paa denne Lov, er der adskillige Punkter, paa hvilke vi kunde have ønsket den anderledes og bedre affattet. Under den Strid, der i Kommissionen stod om,

hvor meget der skulde lægges paa den faste Løn, og hvor meget der skulde være flydende som Dyrtdistillæg, fandt man til sidst paa den Udvej at oprette Konjunkturtillæget, en meget kedelig og daarlig Udvej, thi det har givet Anledning til, at dette Spørgsmaal stadig rippes op paa ny, egentlig hvert Aar. Da vi sidste Gang behandlede Spørgsmaalet — det er to Aar siden — blev der truffet en Ordning for to Aar, og denne Periode er jo nu udløbet. Den Gang stod vi tilsyneladende overfor en Nedgangsperiode. Den almindelige Opfattelse var sikkert, at der vilde komme en Nedgangsperiode paa alle Omraader, at alle Priser vilde synke. Det var da en ganske naturlig Sag, at man ogsaa maatte bringe Statens Udgifter ned saa meget som muligt, man vilde nødig gaa til Udskrivning af nye Skatter og Afgifter til Staten i højere Grad end nødvendigt. Det var dette, der bevirkede, at man besluttede sig til den Nedsættelse af Konjunkturtillæget, som man fra vort Partis Side for øvrigt stræbte efter at gøre saa moderat og lidet generende som muligt for Tjenestemændene, saaledes at det mindst gik ud over de gifte Familieforsørgere. Nu er Udviklingen jo blevet en anden. Vi saa vel fejl allesammen paa den økonomiske Udvikling den Gang. Den stærke Nedgang, vi havde ventet efter Krigen, kom ikke, tværtimod er der i de sidste Par Aar igen kommet en Opgangsperiode, der har givet bedre Tider for forskellige Folk i private Erhverv, selvfølgelig ikke for alle. Dette giver Tjenestemændene en Ret til at sige: Nu maa noget af det, der skete mod os for to Aar siden, gøres godt igen. Og denne Opfattelse deles ogsaa af vort Parti. Vi er enige i, at man nu, saaledes som Konjunkturerne ligger, maa give Tjenestemændene noget igen af det, som blev fradraget i 1923.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing) var inde paa forskellige økonomiske Betragtninger, og jeg kan i mangt og meget dele dem. Det er rigtigt nok, at for visse Tjenesteklassees Vedkommende er Tjenestemandstillingen betydeligt bedre end de Stillinger i de private Erhverv, som de er udgaaet fra, og det er og betragtes som værende en Fordel for de paagældende, at de er kommet ind i de faste Etater. Men der er andre Tjenestemænd, som har helliget sig den Stilling, de indtager, lige fra Barndomsalderen af, som har tjent sig op der, som udelukkende er knyttet til denne Stilling, og de har efter vor Formening ikke faaet en saadan Lønning ved Tjenestemandsløven af 1919, som de burde have haft. Den Forskel, der er